

Айзък Азимов

Какво е това нещо,
наречено „любов“?

– Но това са два различни биологични вида – капитан Гарм се взираше отблизо в съществата, отраснали на планета под тях. Оптичните му органи се настроиха за максимална яснота и изпъкнаха силно. Цветното петно пад тях присветваше бързо.

На Ботакс му доставяше удоволствие да следи отново промяната на цветовете след месеците, прекарани в кабината за наблюдение на тази планета. Там той се опитваше да разбере смисъла на модулираните звукови вълни, излъчвани от местните жители. Общуването с цветове му носеше усещането за дома на далечния Персей, в другия край на Галактиката.

– Не два вида – поправи го Ботакс, – а две форми на един вид...

– Глупости, та те изглеждат съвсем различни. Слабо приличат на персианци, хвала на Същността. И не са чак толкова отвратителни на вид, каквито са повечето от останалите чужди форми. Приемлива конфигурация, отчетливи крайници. Няма обаче цвят. Могат ли да говорят?

– Да, капитан Гарм – побърза да отговори Ботакс, – подробностите са описани в доклада ми. Тези същества издават звуци чрез устата и гърлото си, нещо като сложно кашляне. Аз също се научих да го правя – възгордя се той скрито, – много е трудно.

– Сигурно ти се преобръща стомаха. Е, това обяснява техните плоски, неизпъкнали очи. Щом не говорят чрез цветове, то очите не са им чак толкова нужни. Между другото как можете да твърдите, че са от един вид? Онова от лявата страна с по-малко, има по-дълги ластари или каквото с там и изглежда с различни пропорции. То с плоско на места, на които другото не е. Живи ли са?

– Живи, но са в безсъзнание, капитане. Бяха хипнотизирани, за да не се страхуват, за да бъдат изследвани по-лесно.

– Но заслужава ли си да ги изследваме? Ние изоставяме от графика и имаме поне още пет по-важни свята от този за изследване. Поддържането на единици пространство от време е скъпо. Аз бих искал да ги върнем обратно и да продължаваме.

Влажното, вретеновидно тяло на Ботакс потрепваше от нетърпение. Тръбовидният му език отскачаше и се усукваше над сплескания нос, като в същото време очите му хлътнаха дълбоко в орбитите си. После перестата му трипръста ръка направи знак на отрицание, а тонът му мина почти изцяло в тъмночервения спектър.

– Опазила ни Същността, капитане, за нас никой друг свят не е по-важен от този. Ние може би сме изправени пред огромна заплаха. Тези

същества вероятно са най-опасните в Галактиката, капитане, само защото имат две форми.

– Не ви разбирам.

– Капитане, моя работа беше да изучавам тази планета. Беше ми много трудно, тя е уникална. Толкова е различна, че трудно проумявам различните ѝ характерни особености. Например почти всички видове на планетата имат две форми. Няма думи, с които да бъде описано това, нито дори теории. Мога само да говоря за тях като за първа и втора форма. Ако ми позволите да използвам техните определения, то онова малкото е „женско“, а това по-голямото е „мъжко“, което само по себе си показва, че съществата осъзнават разликата.

– Какъв отвратителен начин на комуникация – потръпна Гарм.

– И още нещо, капитане, за да се появи младо поколение, двете форми трябва да си съдействат.

Капитанът, който се беше навел, за да изследва отблизо съществата, а изражението на лицето му издаваше смесица от любопитство и отвращение, изведнъж се изправи:

– Да си съдействат ли? Що за безсмислица е това? Няма по-значим признак за живот от този всяко живо същество да добива поколение в следствие на вътрешно комуникиране със себе си. За какво друго си заслужава да се живее?

– Едната форма наистина осигурява бъдещето поколение, но другата трябва да ѝ сътрудничи.

– Как?

– Това беше трудно за определяне. То е нещо много лично и в съществуващата литература, която прегледах, не можах да намеря точно и подробно обяснение. Но успях да направя логични изводи.

– Смехория – Гарм поклати недоумяващо глава. – Пъпкуването е най-святата, най-личната функция на света. Така е в десетки хиляди светове. Както великият фото-бард Левуин е казал: „По време на пъпкуване, по време на пъпкуване, по време на сладостното, възхитително пъпкуване, когато...“

– Капитане, вие не разбирате. Това взаимодействие между формите по някакъв начин (и аз още не съм сигурен как) води до смесване и прекombиниране на гените. По този начин във всяко следващо поколение се получават нови характеристики на индивида. Възможностите са многобройни. Мутациите се проявяват почти веднага, докато при пъпкуването трябва да мине хилядолетие преди това да проличи.

– Да не се опитвате да ми кажете, че гените на един индивид могат

да се комбинират с тези на друг? Знаете ли колко глупаво звучи твърдението ви в светлината на всичките принципи на клетъчната физиология?

– Със сигурност е така – отговори Ботакс нервно под ококорения поглед на капитана. – Еволюцията там е невероятно ускорена. Тази планета е гнездо на видове. Там има един милион двеста и петдесет хиляди различни видове.

– Дузина и половина най-вероятно. Не вярвайте на всичко, което сте прочели в местната литература.

– Виждал съм няколко дузини от съвсем различни видове на съвсем малка площ. Уверявам ви, наистина. Дайте на тези същества малко време и те ще мутират в достатъчно силни интелектуални индивиди, за да ни превземат и да управляват Галактиката.

– Докажете, че това съдействие, за което говорите, е факт, Изследователю, тогава и аз ще обмисля предложенията ви. Ако не успеете, ще отрека всичките ви съображения като несъстоятелни и ще продължим останалите си изследвания.

– Мога да го докажа – цветовете на Ботакс преминаха в наситения жълто-зелен спектър. – Съществата от този свят са уникални в друг аспект. Те са наясно какъв напредък биха могли да имат, но още не са го постигнали. Това е следствие на вярата им в бързата промяна, която се извършва непрекъснато пред очите им. Именно поради тази причина те си позволяват да натрупват литература, която засяга пътуването в космоса, макар и още да не са го усвоили. Преведох понятието им за тази литература като „научна фантастика“. Сега съм задълбал в този жанр, защото мисля, че там, в своите сънища и желания, те ще се покажат в цялата си същност. И именно там ще открием каква опасност представляват те за нас. Именно от тази научна фантастика аз си направих извода за взаимното им сътрудничество, съдействие.

– И как го постигнахте?

– В този свят има едно издателство, което публикува научна фантастика, почти изцяло посветена на различните аспекти на тяхното взаимодействие. Те не говорят съвсем свободно на тази тема. Това малко дразни, но те постоянно използват намеци. Името на това издателство, доколкото мога да го изразя светлинно, е „Възпроизводственик“. Съществото, което го управлява, според мен се интересува само от вътрешните форми на съдействие и ги търси навсякъде със систематична и научна упоритост. Именно това ме насочи към него. Издателството е открило някои от фазите на съдействие в научната фантастика и аз се оставих материалите да ме водят. От разказите научих как да постигна

това съдействие.

Капитане, моля ви, когато съдействието бъде постигнато и малките се появят пред очите ви, дайте заповед да не бъде оставен дори един атом от тази планета.

– Добре – съгласи се капитан Гарм уморено. – Върнете ги в съзнание и правете, каквото ще правите, само че побързайте.

Мардж Скидмор изведнъж осъзна, че се намира на непознато място. Тя ясно си спомняше спирката в здрачината. Мястото бе почти безлюдно. Имаше само още двама души. Близо до нея стоеше някакъв мъж, а в другия край на платформата имаше още един. В далечината се чуваше приглушеното тракане на приближаващ влак...

После край нея нещо присветна, а вътрешностите ѝ сякаш се преобърнаха, когато забеляза мъглявото видение на някакво вретеновидно тяло, мазна, капещо слуз. Усети, че се издига, а сега...

– О, господи – потрепера тя, – то е още тук. А, има и още едно.

Усети, че ѝ се повдига, но не се страхуваше. Почти се възгордя от смелостта си. Мъжът, който се намираще до нея, не помръдваше, както и тя самата, но бе все още замаян. Този човек стоеше съвсем близо до нея на гарата.

– Хванали са и вас – проговори тя. – Кого още са хванали?

Чарли Гримуолд се чувстваше отпуснат и подпухнал. Опита се да вдигне ръка, за да си свали шапката и да заглади косата си, но откри, че това е доста трудно. Почти не можеше да се движи, сякаш бе обвит от нещо като гума. Затова се отпусна и мрачно погледна жената срещу себе си. Реши, че тя е на около трийсет и пет, хубава коса, а роклята ѝ стоеше добре. В момента, обаче, той просто искаше да е някъде другаде и това, че има компания, та била тя и женска, не му подейства никак добре.

– Не знам, госпожо, аз просто си стоях па гарата.

– Аз също.

– А после нещо ми присветна. Не чух нищо. И сега съм тук. Трябва да са малките човечета от Марс или от Венера, или от някое друго подобно място.

– И аз така си мисля – кимна Мардж живо. – Изглежда се с приземила летяща чиния. Страх ли ви е?

– Не. Забавно е, не намирате ли? Мисля, че полудявам. Ако не е така, би трябвало да се страхувам.

– Смешно е наистина, аз също не съм уплашена. О, господи, ето едно от тях идва насам. Ако ме докосне, ще се разкрещя. Вижте ги тези

криви ръце. Ами тази набръчкана кожа, цялата олигавена. Повдига ми се.

Ботакс се приближи предпазливо и заговори със стържещ глас:

– Съществува! Ние няма да ви нараним, но сме принудени да ви молим да си съдействате.

– Ей, та то говори – каза Чарли. – Какво имаш предвид под „да си съдействате“?

– Дватама заедно – поясни Ботакс, – един с друг.

– А, какво е това? – Чарли погледна Мардж. – Разбирате ли за какво говори, госпожо?

– Нямам никаква представа – отговори тя надменно.

– Имам предвид, госпожо – Ботекс реши да употреби една дума, която беше чул като по-къс синоним на процеса.

– Какво – изкрещя Мардж с все сила, а лицето ѝ пламна от гняв.

Ботакс и капитанът закриха с ръце слуховите си отвори, разположени по средата на вретеновидните им тела, изпитваха болезнени трептения от децибелите.

Мардж бързо и почти несвързано продължи:

– На всичкото отгоре и това. Аз съм омъжена жена, ей вие. Ако могат Ед беше тука, щяхте да си го получите от него. А ти, умнико – обърна се тя към Чарли, – който и да си, ако си мислиш...

– Госпожо, госпожо – заговори Чарли отчаяно. – Аз нямам нищо общо. Имам предвид, че съм далеч от идеята да се нахвърля върху една дама. Ама аз, аз също съм женен. Аз имам три деца. Чуйте...

– Какво става, изследователю Ботакс? – запита капитан Гарм. – Тази какафония е ужасна.

– Ами, процесът включва сложен ритуал – притеснено отговори Ботакс. – В първия момент те са неподатливи. Това повишава крайния ефект. Точно след тази фаза кожата им трябва да бъдат свалени.

– Трябва да бъдат одрани?

– Не точно одрани. Това са изкуствени кожи, които могат да бъдат сваляни безболезнено и трябва да бъдат свалени. Особено кожата на малката форма.

– Добре тогава, кажете ѝ да си свали кожата. Наистина, Ботакс, никак не ми е приятна тази история.

– Не мисля, че ще е добре да казвам на малката форма каквото и да е. По-добре да следим ритуала отблизо. Тук имам откъси от онези космически разкази, за които мъжът от „Възпроизводителник“ периодически е писал. В тях кожата са сваляни насилствено. Ето тук има едно такова

описание: „... който изпокъса дрехите на момичето. Остави около тънката ѝ фигура само парцали. За момент почувства топлината на оголената ѝ гръд върху лицето си...“ Продължава в същия дух. Разбирате ли, разкъсването, насилственото сваляне на дрехите, действа като стимул.

– „Гръд“!? – учуди се капитанът – не разпознавам светлинния сигнал.

– Измислих го, за да поясня. Отнася се за издутините по горната част на малката форма.

– Разбирам. Е, кажете на голямата форма да разкъса кожата на малката. Какво шантаво нещо е това съдействие.

– Господине – обърна се Ботакс към Чарли, – разкъсайте роклята на момичето, моля ви! Ще ви освободя за целта.

Мардж ококори очи. Тя се извърна към Чарли:

– Да не си посмял. Не смей да ме пипаш, сексуален маниак.

– Аз?! – учуди се Чарли. – Това не е моя идея. Да не си мислите, че ще тръгна да късам дрехи наляво и надясно? Слушай – обърна се той към Ботакс, – аз имам жена и три деца. Ако тя разбере, че съм късал рокли, ще си изпатя. Знаеш ли какво прави жена ми само като погледна към някоя друга жена? Слушай...

– Той още ли е неподатлив? – попита капитанът нетърпеливо.

– Явно чуждата среда удължава тази част от съдействието – поясни Ботакс. – Тъй като знам, че това протакане ви е неприятно, то аз сам ще изпълня тази част от ритуала. От време на време в разказите е описано как и представители на чужди планети осъществяват свалянето на кожата. Ето например тук – потърси той из бележките си – те описват тези създания като отвратителни. Съществата на тази планета имат глупави схващания, както разбирате. Никога не им се е случвало да си представят красиви индивиди като нас, с фина слуз, която да ги покрива.

– Давайте, хайде. Не губете целия ден.

– Да, капитане. Пише, че извънземният „... се приближи до момичето. Сграбчи я, а тя крещеше истерично. По тялото ѝ се забиваха нокти и късаха дрехите на парцали, докато тя крещеше истерично.“ Виждате, че местното същество крещи от удоволствие, докато му свалят кожата.

– Хайде тогава, Ботакс, свалете ги. Но моля ви, не допускайте пишене. Аз целият треперя от звуковите вълни.

– Ако не възразявате – каза Ботакс вежливо на Мардж. Един от плоските му пръсти, свит като кука, се приближаваше към презрамката на роклята ѝ. Мардж отчаяно започна да се извива.

– Не ме докосвай, не ме докосвай. Ще ми олигавиш дрехите. Виж

Какво е това нещо, наречено любов?

какво, тази рокля струва двайсет и четири долара и деветдесет и пет цента в магазина на Орбах. Не се приближавай, чудовище такова. Ама виж му само очите... – тя отчаяно се опитваше да отблъсне протягащата се към нея извънземна ръка. – Мазно чудовище с очи на насекомо, това си ти. Сама ще я сваля, само не я пипай с лигавата си ръка, за бога.

Тя посегна към ципа, като в същото време каза на Чарли:

– Не смей да гледаш.

Той затвори очи и присви рамене примирено.

– Е, добре – каза Мардж щом съблече дрехата си, – доволни ли сте сега?

Пръстите на капитан Гарм потрепваха от неудовлетворение.

– Това ли е гърдта? Другото същество защо гледа настрани?

– Прави го без желание, капитане, без никакво желание. Освен това гърдта още е покрита. Още кожи трябва да бъдат свалени. Когато е оголена, гърдта е много силен стимул. Непрекъснато е описвана като сфери от слонова кост, бели кълбета или други подобни изрази. Тук имам рисунки и скици, които съм взел от кориците на онези списания. Ако ги разгледате, ще откриете, че на всяка от тях съществата са с различно оголена гърд.

Капитанът замислено гледеше ту картините, ту Мардж и обратно.

– Какво е слонова кост?

– Това е друга измислена от мен светлинна дума. Тя означава роговото вещество на едно от големите, по-слабо интелигентни същества от планетата.

– А! – капитан Гарм премина в пастеленозеления спектър от задоволство. – Това обяснява нещата. Малкото същество е от военните части и това са бивни, с които мачка врага.

– Не, не. Те са доста меки, доколкото знам – каза Ботакс и малката му, кафява ръка посочи към обекта на дискусията, при което Мардж изпищя и се отдръпна.

– Каква друга роля имат тогава?

– Мисля, че се използват за хранене на малките – каза Ботакс след известен размисъл.

– Малките ги ядат? – запита капитанът, потресен.

– Не ядат точно тях. Обектите произвеждат течност, с която малките се хранят.

– Хранят се с течност от живо тяло?! Пфу – отврати се капитанът и се хвана за главата с всичките си три ръце, като измъкна рязко средната си ръка изпод обвивката, сякаш за да удари Ботакс.

– Мазно, триръко чудовище с очи на насекомо – изкрещя Мардж.

– Уха-а-а! – реагира веднага Чарли.

– Ей, ти, я си дръж очите затворени.

– Слушайте, госпожо, опитвам се да не гледам.

Ботакс отново се приближи:

– Госпожо, бихте ли свалили останалото?

Мардж се изправи максимално, доколкото имаше свобода на действие на малката площадка, към която бе като прикована.

– Никога! – изкрещя жената.

– Аз ще го махна тогава, ако желаете.

– Не ме докосвай! За бога, недей да ме докосваш! Виж я само слузта по него. Добре, ще ги сваля – заговори тя тихо и започна да сваля останалите си дрехи, като хвърляше убийствени погледи по посока на Чарли.

– Нищо не се случва – отбеляза капитанът силно неудовлетворен, – а и този екземпляр тук изглежда дефектен.

Ботакс почувства намека за своята собствена некомпетентност.

– Доведох ви два свършени индивида. Какво не му с наред на съществото?

– Гръдта не е направена от кълба или сфери. Знам какво е сфера, а и в тези картинки те пак така са изобразени. Онова там са големи сфери. Това същество, обаче, няма нищо повече от малки парчета суха плът. А и те са почти безцветни.

– Глупости – възропта Ботакс, – трябва да допуснете естествени вариации при индивидите. Нека питаме самото същество. Госпожо, вашите гърди дефектни ли са?

Очите на Мардж се отвориха широко и няколко мига тя не можа да реагира по никакъв друг начин, освен с диви викове „Истински са!“.

– Аз може и да не съм Джина Лолобриджида или Анита Егберг – отприщи се най-последователният поток, – но съм си съвсем наред. Господи, де да беше тука моят Ед... Слушай ти – обърна се тя към Чарли, – кажи им ти на тия лигави същества, дето са с очи на насекоми, че на развитието ми нищо му няма.

– Госпожо – поясни Чарли, – аз не гледам, не си ли спомняте?

– Да де, не гледаш! Достатъчно си видял вече, така че просто можеш да си отвориш калпавите очи и да се застъпиш за една дама, ако си поне малко джентълмен, какъвто сигурно не си.

– Ами какво да кажа – започна Чарли, поглеждайки косо Мардж, а тя през това време си бе поела въздух и пъчеше гърдите си, – не искам

да се забърквам в такива деликатни работи, но... предполагам, че сте си наред.

– Предполагаш ли? Ти спял ли си или какво? Аз съм била кандидатка за мис Бруклин в случай, че не знаеш. И се провалих заради талията, а не заради...

– Добре, добре. Хубави са. Честно. Те са нормални – мъжът чевърсно закима по посока на Ботакс, – тя си е наред. Не съм голям експерт, разбирате ме, но за мен те са съвсем наред.

Мардж се успокои.

Ботакс също се успокои. Той се обърна към Гарм:

– По-голямата форма прояви интерес, капитане. Стимулът проработи. Сега трябва да направим и последната процедура.

– И тя е?

– Няма светлинно определение за нея, капитане. Процесът се състои в допирането на органите за говорене и хранене на двете форми. Все пак съм измислил светлинен сигнал и за този процес. Наричам го „целувка“.

– Тази гадост няма ли да свърши? – простена капитанът.

– Това е кулминацията. Във всички разкази след като кожата са махнати насила, те преплитат крайниците си и се потапят в горещи целувки. Това е възможно най-смисленият и точен превод на описанието на тази последна фаза. Ето един пример, само един, който се употребява най-често: „Той прегръщаше момичето, а устните му бяха притиснати към нейните.“

– Може би едното същество е искало да погълне другото.

– Съвсем не – отрече Ботакс, – това са изгарящи целувки.

– Как така „изгарящи“? Да не би да се получава горене?

– Не смятам така. Мисля, че по този начин описват покачването на температурата при това действие. Може би колкото по-висока е температурата, толкова по-успешно ще е възпроизвеждането. Без тази стъпка малките няма да бъдат създадени.

– Това ли е всичко? Само това? – капитанът приближи дланите си една към друга, без да смее да изрази мисълта си по светлинен начин.

– Това с всичко – каза Ботакс. – В нито един от разказите не съм намирал сведения за по-нататъшна физическа активност за възпроизводство. Нищо не е отбелязано дори и във „Възпроизводителник“. Понякога, след описанието на целуването те пишат по някой ред от символи, които приличат на звездички, но смятам, че това е знак за повече целувки. По целувка за всяка звезда, когато искат да имат многобройно

ПОТОМСТВО.

– Нека направят само едно малко същество сега, моля ви.

– Разбира се, капитане.

– Господине, ще целунете ли госпожата? – в интонацията на Ботакс явно пролича сурова решимост.

– Слушайте, аз не мога да се движа – реагира Чарли.

– Ще ви освободя.

– На госпожата може да не ѝ хареса – продължи Чарли.

– Можеш да си съвсем сигурен, че няма да ми хареса. Стой далеч от мен – предупреди Мардж.

– Бих искал, госпожо, но как ще реагират те, ако не го направя? Вижте, не искам да ги ядосвам. Можем само... нали знаете... една малка целувчица.

Тя се колебаеше, защото разбираше правотата на предупреждението му.

– Добре, но без шуротии. Нямам навика да стоя така като на повикване пред всеки, на когото му скимне.

– Знам, госпожо. Не е по моя вина, трябва да признаете.

– Същински чудовища, при това лигави – замърмори гневно Мардж. – Като ги гледам как командват, сигурно се мислят за богове или нещо такова. Богове от слуз, това са те!

– Ако може, госпожо? – приближи се мъжът до нея. Той изрази почитанията си с едно докосване до главата, жест, който символизираше свалянето на шапка пред дамата. Едва после сложи внимателно ръце върху голите рамене на Мардж и се наведе към нея.

Жената се стегна до такава степен, че жилите по врата ѝ изпъкнаха. Устните им се срещнаха.

– Аз не улавям никакво покачване на температурата – светлинният сигнал отбеляза раздразнението на Гарм.

Топлинният детектор на главата му се беше увеличил до максимум.

– Аз също – обърка се Ботакс, – въпреки че ние правим всичко, както е описано в разказите. Мисля, че крайниците му трябва да са малко по-изпънати... А, точно така. Виждате ли, получава се.

Почти несъзнателно Чарли бе плъзнал ръка по голото, меко тяло на Мардж. За момент изглеждаше така, сякаш жената се поддаде на ласката, после изведнъж рязко се отдръпна, но полето не я пускаше.

– Пусни ме – прошепна тя, правейки опит да се освободи от целувката на Чарли. А после неочаквано го захпа. Той извика силно и се отдръпна. Държеше се за долната устна, дори огледа пръстите си –

помисли, че му тече кръв.

– Какво става, госпожо?

– Съгласихме се просто на целувчица, това става. Какво се опитваш да направиш? Ти да не си някакъв плейбой? Господи в какво обкръжение съм?! Сред плейбой и богове от слуз!

Капитан Гарм просветна с бърза смяна на синьо и жълто:

– Стана ли? Колко ще чакаме сега?

– Струва ми се, че трябва да стане веднага. По цялата планета, кога трябва да се възпроизведеш, се възпроизвеждаш. Няма никакво чакане.

– Така ли? Като си спомня всичките навици, които ми описахте, не смятам, че ще се размножавам отново някога. Моля ви, приключвайте този експеримент.

– Само един момент, капитане.

Изминаха не един и два момента и светлината над очите на капитана бавно започна да се променя към яркооранжево. А светлината на Ботакс почти избледня.

– Извинявайте, госпожо, но кога ще се пъпкувате? – запита най-после той.

– Кога да се какво?...

– Кога ще имате малки?

– Аз вече имам дете.

– Искам да кажа сега.

– Не бих казала, че ще го направя. Не съм готова още за друго дете.

– Какво, какво? – запита капитанът. – Какво казва?

– Изглежда, че тя няма намерение точно сега да се слобие с потомство.

– Знаете ли какво мисля аз, Изследователю? – цветното петно на капитана светна ярко. – Мисля, че имате болен, перверзен разсъдък. Нищо не се случва с тези същества. Няма никакво съдействие между тях и не се появява никакво малко. Мисля, че те са два различни вида и че вие си играете някаква глупава играчка с мен.

– Но, капитане... – понечи да се оправдае Ботакс.

– Никакви „но капитане“. Вече видях достатъчно. Вие ме разстроихте, от всичко това ми се повдига, отвратихте ме с представата си за пъпкуването, а да не говорим, че ми загубихте времето. Просто търсите гръмки заглавия и слава, но аз ще се погрижа да не ги получите. Веднага се отървете от тези същества. Дайте на онова кожата и върнете екземплярите там, където ги намерихте. Длъжен съм да удържа от заплатата

ви всичките разходи за поддържането на полето за временен престой.

– Но, капитане...

– Обратно ви казах, върнете ги обратно на същото място и в същият момент, в който ги взехте. Искам тази планета да си остане недокосната и ще се погрижа това наистина да бъде така.

Той хвърли още един разярен поглед към Ботакс:

– Един вид, две форми, гръд, целувки, съдействие – пфу... Вие сте глупак, изследователю, също и тъпак, а най-вече сте извратено, извратено, извратено същество.

Спор не можеше да има. Ботакс с разтреперани ръце се зае да върне съществата обратно.

Те стояха на гарата и се оглеждаха като обезумели. Припадеше здрач и се чуваше тихото тракане на приближаващия се влак.

– Господине, това наистина ли се случи? – запита колебливо Мардж.

– Аз си го спомням – кимна в знак на потвърждение Чарли.

– Не можем да кажем на никого – отбеляза Мардж.

– Разбира се, че не можем. Ще ни помислят за луди. Знаете какво имам предвид, пали?

– Уф-ф-ф! Ами да – Мардж отмести погледа си.

– Слушайте, съжалявам, че трябваше да изтърпите всичко това. Не беше по моя вина.

– Всичко е наред, знам – Мардж бе забила поглед в дървената платформа, върху която стояха. Шумът от влака се усилваше.

– Искам да кажа, госпожо, че никак не изглеждате зле. Дори сте доста привлекателна, но аз бях прекалено смутен, за да ви го кажа.

– Няма нищо – усмихна се тя неочаквано.

– Би ли искала да пием по чаша кафе, за да се поуспокоим? Жена ми не ме очаква точно сега.

– О, добре. Ед е извън града за уикенда и на мен не ми остава нищо друго, освен да се прибера в празния апартамент. Детето е при майка ми.

– Хайде, тогава. И без това сме почти познати.

– И аз така казвам – засмя се тя.

Влакът спря, но те не се качиха, а слязоха по стълбите и тръгнаха по улицата.

Изпиха не по едно кафе, а по няколко коктейла и тогава Чарли не

можеше да я остави да се прибере сама, така че я изпрати до тях. Мардж пък от своя страна се почувства задължена да го покани, за малко естествено.

В това време на кораба покрушеният Ботакс правеше последни опити да докаже правотата си. Докато Гарм приготвяше кораба за отлитане, Ботакс трескаво нагласи прихващащия лъч, за да погледне съществата, които бяха изследвали. Той намери Чарли и Мардж в нейния апартамент. Крайниците му се вдървиха и той започна да проблясва с ярките цветове на дъгата.

– Капитан Гарм! Капитане, вижте ги сега какво правят!

Но в същия момент корабът напусна полето за временен престой.

КРАЙ

© 1961 Айзък Азимов

Isaac Asimov

What Is This Thing Called Love? [= Playboy and the Slime God], 1961

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1195>]